

Lycaste deppei (Lodd.) Ldl.

Vindplaats:

In het heuvelland van Mexico en Guatemala op hoogten van 500-1500 meter boven zee. De plant werd vernoemd naar de eerste vinder, de plantenverzamelaar Deppe, die enkele exemplaren vond nabij Jalapa in de heuvels ten westen van Vera Cruz (Mexico) en deze naar de orchideeënkwekerij van Loddiges in Engeland stuurde.

Omschrijving:

Pseudobulben ovaal, afgeplat, 10-15 cm hoog en aan de basis omgeven door bladscheden, die vrij snel verdorren. Oudere bulben zijn sterk gegroefd. De 2-3 eindstandige bladeren zijn licht geplooid, ca. 45 cm lang en 10 cm breed. Ze vallen in de herfst af na het afrijpen van de bulben. De plant is in de winter dus kaal.

De bloemstelen, soms 6 of meer per bulb, verschijnen meestal in het voorjaar. Dan zijn de jonge scheuten ook al aan de groei. Elke steel draagt slechts één

bloem van ca. 10 cm doorsnee. Deze heeft een wasachtige glans, is stevig van structuur, welriekend en blijft 4-5 weken goed aan de plant. De 3 wijduitstaande gelijkvormige sepalen zijn licht geelgroen van kleur en bezet met roodbruine spikkels. De naar voren gebogen petalen zijn vrijwel wit met aan de basis een rode tekening. De kleine geeloranje lip en het zuiltje zijn rood gespikkeld. De bloeitijd kan nogal uiteen lopen; vaak is dit afhankelijk van de kweekwijze nl. eerder of later drooghouden en in het volle licht zetten in de winter.

Meestal zal de plant in het voorjaar bloeien; een enkele keer al in het najaar.

tekening: J. Lodewijk

foto: J. Lodewijk

Cultuur:

L. deppei is een plant voor een koel tot koelgematigd klimaat met een goede luchtvochtigheid in de halfschaduw.

Potcultuur is aangewezen, liefst een stenen pot, hoewel een plastic pot goed kan als men er rekening mee houdt bij het gieten. Als potmengsel wordt in het algemeen $\frac{3}{4}$ varenwortel (osmunda) en $\frac{1}{4}$ veenmos (sphagnum), waarin wat beukeblad gebruikt. Andere materialen zoals mexifern, grove vlokenturf

of zelfs gebakken kleikorrels zijn ook mogelijk. Een goed doorlatend mengsel is vrijwel voor alle epifieten een noodzaak. Een dichtgeslagen, verteerde, verslijmde of verzuurde grond is het ergste voor orchideeënwortels, zelfs voor de terrestrische soorten.

Lycaste houdt niet van grote temperatuurswisselingen van dag en nacht.

In het begin van de groeiperiode, die vaak samenvalt met de bloei, is voorzichtigheid geboden bij het gieten. Water in de jonge samengevouwen bladeren geeft spoedig aanleiding tot het wegrotten van de jonge loot.

Na de bloei, als de wortelgroei doorzet, kan Lycaste veel water en bemesting verdragen.

Deze kan bestaan uit 1 x per 14 dagen vloeibare mest met een hoog stik-stofgehalte of een organische mest zoals vis-emulsie bijv. of verdunde gier.

Als aan het einde van de zomer de bladeren geel worden moet het gieten drastisch worden beperkt. Daarna vallen de bladeren af en begint een rustperiode in de winter, waarbij men de plant een koele lichte plaats moet geven en zo weinig water toedienen dat de bulben net niet

verschrompelen. In elk geval mag er niet meer gemest worden. Tegen het voorjaar verschijnen de bloemstelen met de knoppen en tegelijkertijd ook de jonge scheuten. Dat is de tijd dat men heel voorzichtig te werk moet gaan met het water geven. Voor hen, die niet over een kas beschikken, valt te proberen in een koele hoek van de kamer of beter nog in een koele serre de eisen van deze Lycaste na te bootsen. Denk aan de koele schaduw in de warme zomers!

maart 1977